

Finn Poulsen: Ja, der er da ingen tvivl om, at vi fra venstres side vil medvirke til et sagligt samarbejde til løsning af boligproblemerne, og det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen har aldrig forgæves kaldt på vort saglige samarbejde. Nu er ansvaret folketingets, siger det ærede medlem. Det er det, men det er i allerhøjeste grad også regeringens med de oplæg, regeringen kommer med til drøftelse i det høje ting.

Nu ville jeg forfærdelig gerne være begyndt med at være venlig over for den højtærede boligminister, men det kan jeg forhåbentlig få lejlighed til senere. Jeg kan ikke rigtig få det her i oplægget, fordi jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen absolut ikke er imponeret af det lovforslag, der her er fremsat. Min reaktion var i hvert tilfælde på baggrund af den situation, vi nu engang har, og den valgkamp, vi lige har været ude i, så afgjort skuffelse. Nye linjer i boligpolitikken har været parolen i lang tid. Det har man stillet i udsigt, ikke mindst under valgkampen, og der er ingen grund til at tale om valgkampen med særlig adresse til oppositionen, i hvert fald ikke med adresse til mit parti. Hvis løfterne under valgkampen var for store, så var de det ikke mindst fra socialdemokratiets side.

I sin fremsættelsestale sagde den højtærede minister, at lovforslaget skal ses som et led i en fremtidig boligpolitik, og jeg forstår denne udtalelse således, at ministeren er helt klar over, at der endnu mangler adskillige led, før man kan tale om en boligpolitik overhovedet. Det siger sig selv, at det for os bliver en noget usikker opgave at bedømme det led, der nu forelægges os, så længe man ikke kender regeringens øvrige planer. Må jeg sige til det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, at vi vil samarbejde; men så længe vi ikke kender regeringens endelige mål for boligpolitikken, er der vel næppe megen udsigt til, at vi kan stemme for et enkelt led, eller at vi kan finde det hensigtsmæssigt at gennemføre et enkelt led. Skal det gennemføres, som nu foreslås, skal der i hvert tilfælde ske væsentlige ændringer i det.

Må jeg minde om debatten sidste år, efteråret 1963. Dengang var det vort standpunkt, at tiden var moden til gennemførelse af sådanne ændringer i loven om boligbyg-

geri, at boligbyggeriet blev frigjort, som vi sagde, fra den hidtidige centrale ledelse i boligministeriet. Vi fremhævede, at vi var villige til at drøfte en overgangsordning for det københavnske område, således at byggestopet her blev afviklet mere gradvis, og vi gjorde under udvalgsarbejdet gældende, at kun den frie og lige konkurrence kunne sikre den vækst i boligproduktionen, som vi alle tilstræbte, og den måtte have mulighed for at virke i boligbyggeriet på ganske samme måde som i andre produktionsvirksomheder. Vi fremhævede dengang, at det var væsentligt, at forholdet mellem de sociale byggeselskaber og andre bygherrer blev rettet op, således at vilkårene blev lige.

Vi føjede til — det vil man sikkert også erindre — at vi var villige til at yde støtte til mindstbemidlede, til en række særligt ramte medborgere og til løsningen af særlige opgaver i det hele taget. Vi sagde også, at vi som et led i en frigørelsespolitik fandt det helt hensigtsmæssigt og rimeligt at skærpe kravene til egenkapital ved nedsættelse af de høje lånegrænser. Vi kom her med en antydning, og vi føjede også til, at vi var indforstået med at beholde den nuværende høje lånegrænse for det byggeri, som skulle dække den mindstbemidlede del af befolkningens behov.

Sådan var vor stilling sidste efterår, og jeg kan ikke se, at der er noget i den udvikling, vi har været igennem, der taler for en ændring af dette standpunkt, der naturligvis er begrundet i ønsket om at få det størst mulige byggeri. Vi ønsker ikke frigørelsespolitik for frigørelsens skyld, men fordi frigørelsespolitikken betinger den konkurrence, som er en forudsætning for at få forøget boligernes antal og kvalitet, og få sænket omkostningsniveauet.

Nu skal jeg ikke tage alle argumenterne for frigørelsespolitikken og mod reguleringspolitikken op igen. Vi har drøftet det rigeligt i de 4 år, jeg har haft den ære at være ordfører for venstre i disse spørgsmål. Men det er dog vist alligevel værd at pege på, at som situationen er i dag, må forudsætningerne for en virkelig frigørelsespolitik på byggeriets område vel nærmest være blevet forbedret. Obligationskursernes nuværende niveau — uanset hvad årsagen er — skulle vel ikke kunne undgå at hæmme byggeriet, og vi står nu lige over for den periode, da